

Nové - jeho vznik

Našel jsem v nějakých citátech následující formulaci: „Sebeabsurdnější tvrzení, pokládají-li je lidé za realitu, stává se realitou ve svých důsledcích.“ (citát z [www](#)). Nechme stranou, co by bylo možno považovat za kritérium absurdnosti, neboť se hodláme zabývat rovinami nižšími, než je lidská subjektivita, ba dokonce těmi nejtěžšími. Opustíme-li totiž (konečně) neudržitelnou koncepci kauzality (uvážující pouze o vlivu minulosti na přítomnost) a přijmeme-li za plauzibilní teorii reaktibility všeho jsoucího, je zřejmé, že ke ztrátě informace, ale i k chybám a omylům může dojít na všech, tedy i na těch nejnižších úrovních kteréhokoli jsoucího a konkrétně na případnosti (adekvátnosti apod.) reakcí toho kterého (vždy jedinečného, unikátního) jsoucího na okolí resp. prostředí, „osvětí“. Jaký to může mít důsledek? Jestliže se – jakousi infekcí či nakažlivostí příkladu – větší množství jednotlivých jsoucích = jsoucen jakoby „zmýlí“ ve svých reakcích podobně nebo téměř stejně, může se ve výsledku objevit něco, co bychom jinak byli nakloněni považovat za nemožné či absurdní: výsledek může pak naznačovat intervenci nějakého dalšího jsoucího, které však původně vskutku nebylo skutečné, neexistovalo. A tak můžeme také vyložit některé typy vzniku čehosi „nového“, tedy nikoli pouze zásahem zvnějšku (či z minulosti), ale jakoby „z ničeho“.

(Písek, 151218-1.)